

Nr 421

Av herr Holmberg m. fl., om viss ändring av skatteskalorna, m. m.

(Lika lydande med motion nr 529 i Andra kammaren)

Resultaten av den dogmatiska politik som den socialdemokratiska regeringen fört under en följd av år synes nu börja uppenbaras även för regeringen själv. För en sådan slutsats talar det förhållandet att vid framläggandet av förslaget till riksstat för budgetåret 1967/68 viss återhållsamhet iakttagits vad statsutgifterna beträffar. Enligt finansplanen beräknas sålunda de totala statsutgifterna till 36 091 milj. kronor för nästa budgetår mot nu beräknade 33 367 milj. för löpande budgetår och 29 590 milj. enligt utfallet för budgetåret 1965/66. Detta innebär en ökning på 2 724 milj. kronor eller 8,2 % till nästa budgetår mot 3 777 milj. eller 12,8 % från 1965/66 till 1966/67. Finansministern har också i finansplanen starkt understrukt behovet av en restriktiv utgiftspolitik.

En närmare analys visar emellertid att strävandena till återhållsamhet blott varit halvhjärtade. Bortsett från försvaret — där regeringen nu synes beredd att riva ner väsentliga delar av vad som under lång tids enighet mellan de demokratiska partierna åstadkommits — har inga försök gjorts att ompröva tidigare fattade beslut, t. ex. genom att låta vissa särskilt tidkrävande reformer byggas ut något långsammare. Regeringen har sålunda på dessa områden ingenting gjort för att bemästra de svårigheter den själv försatt sig i inför nödvändigheten att i år försöka få betydligt mindre utgiftsökningar än tidigare. Det är i detta sammanhang att märka att 340 milj. kronor av de för löpande budgetår beräknade utgifterna utgör retroaktivt utbetalade löner till statsanställda som egentligen hänför sig till budgetåret 1965/66. Tar man hänsyn härtill blir utgiftsökningen 1966/67 3 437 milj. eller 10,3 % och 1967/68 3 064 milj. eller 9,3 %. Skillnaden är inte särskilt imponerande, helst som den inte ens motsvarar nedrustningen av försvaret. Att budgeten i den politiska debatten efter statsverkspropositionens framläggande över huvud taget betraktas såsom återhållsam, trots att statsutgifterna stigit med 8,2 eller reellt 9,3 % medan bruttonationalprodukten ej beräknas öka med ens 4 %, är i och för sig ett underkännande av den tidigare politiken.

Från högerpartiets sida har vi under lång tid varnat för de inflatoriska verkningarna av den statliga utgiftspolitik. Vi har hävdat nödvändigheten att begränsa utgiftshöjningarna till belopp som i stort sett svarat mot *Bihang till riksdagens protokoll 1967. 3 saml. Nr 421—426*

duktionsökningen i landet. Med full förståelse för svårigheterna att inom loppet av ett år radikalt lägga om en tidigare inställning till statsutgifterna hade vi, trots den prekära budgetsituationen och trots de uttalanden som gjorts från regeringshåll om långtgående restriktivitet, ej vågat hoppas att regeringen i år skulle komma särskilt mycket närmare det av oss uppställda och för en sund ekonomisk utveckling ofrånkomliga målet. Det är dock en överraskning att finansministerns ord om återhållsamhet givit så klara resultat. Vi kan konstatera att statsutgifternas negativa inflationsdrivande effekt blir blott föga mindre nästa budgetår än under det löpande.

Vad angår den ekonomiska politiken i övrigt synes regeringen leva kvar i sina gamla förlegade uppfattningar. Särskilt gäller detta i fråga om skattepolitiken. Av finanspolitiska medel har finansministern alltid ensidigt prefererat skatter och avgifter, medan utgiftssidan fått utveckla sig mera fritt. Dess värre har han dessutom endast använt skattemedlet på ett och samma sätt, oavsett konjunkturerna och oavsett de resultat som uppnåtts genom motsvarande åtgärder under tidigare år. Även om det statsfinansiella läget ej krävt detta har han år efter år höjt skattenivån för att som det brukat heta »dra in köpkraft». Att han därigenom uppammat kompensationskrav av sådan styrka att hans avsikter helt omintetgjorts och att slutresultatet ofta blivit en ännu snabbare penningvärdeförsämring kan finansministern ej ha undgått att lägga märke till. Några lärdomar av dessa erfarenheter har han emellertid ej förmått sig att draga.

I motioner till 1966 års riksdag framfördes från högerpartiets sida betänkligheter mot det gällande skattesystemet främst i två avseenden. Vi varnade för följderna vid de kommande löneförhandlingarna av de orimligt höga marginalskatterna. Vi befarade också att bibehållandet av omsättningsskatten skulle i stor utsträckning omintetgöra försöken att kraftigt nedbringa underskottet i bytesbalansen.

Utvecklingen under 1966 har givit oss rätt. Motsättningarna mellan de förhandlande parterna på arbetsmarknaden var i vissa avseenden större än någonsin tidigare. Misstroendet mot staten och dess möjligheter att hålla prisnivån någorlunda stabil drev lönekraven i höjden. Vetskapen hos ett högst betydande antal löntagare om att de höga marginalskatterna skulle ta omkring hälften eller ännu mer av de nominella lönehöjningarna gjorde att kraven ytterligare skärptes. Resultatet blev nominella löneökningar långt högre än årets produktionsökning kunde motivera. Någon särskilt betydande ökning av konsumtionsmöjligheterna och därmed av efterfrågan var visserligen icke förenad härmed, eftersom den efter direkta skatter återstående inkomsten, räknad i fast penningvärde, i allmänhet steg blott föga. Icke förty stärktes de inflationsdrivande faktorerna därigenom att kostnadsläget för vårt näringsliv på nytt försämrades. Därmed försämrades även möjligheterna för våra företag att konkurrera med utländska företag både på exportmarknaden och på vår hemmamarknad.

I samma riktning verkar den indirekta beskattningen i Sverige. Vår omsättningsskatt har starka kumulativa drag. Den drabbar nämligen ej blott den slutliga produkten utan även de för varuproduktionen erforderliga investeringarna liksom ock vissa i produktionen använda förbrukningsartiklar. Därigenom fördyras givetvis varuframställningen. Företagen drabbas vidare av en särskild energiskatt m. m. Motsvarande skattebelastning har de med våra företag konkurrerande utländska företagen i allmänhet ej.

Att vårt handelsutbyte påverkas negativt av det för våra företag ofördelaktiga kostnadsläget säger sig självt.

Det framgår av finansplanen, att det såväl 1965 som 1966 uppkommit underskott i bytesbalansen på väsentligt över en miljard kronor. Under 1967 beräknas underskottet snarast stiga. Finansministern betecknar själv som »det centrala målet för den ekonomiska politiken att — — — skapa sådana export- och importbetingelser att underskottet i bytesbalansen kan minskas» (finansplanen sid. 10). Vi instämmer i detta uttalande och drar för vår del den slutsatsen att staten nu bör undanröja de hinder för en gynnsammare utveckling av kostnaderna inom de svenska företagen som den rest genom sin skattepolitik. Allt starkare skäl talar alltså för att ändringar företages dels i fråga om marginalskatterna, dels vad gäller utformningen av den indirekta beskattningen.

I likhet med tidigare år avser vi att i riksdagen lägga fram förslag till begränsningar i statsutgifterna — på vissa håll omfördelningar — ävensom förslag som innebär ökade inkomster för staten. Utformningen av dessa förslag är på vissa punkter beroende av innehållet i propositioner som senare skall föreläggas riksdagen. Vårt mål är att förete ett samlat alternativ till regeringspolitiken, enligt vilket det statliga lånebehovet i varje fall ej skall bli större än enligt statsverkspropositionen.

Skatteskalorna

Den högsta skattesatsen i skatteskalorna är 65 % eller drygt sex gånger så hög som den lägsta. Det relativt ringa antalet inkomsttagare som beskattas inom de höga skikten gör dock att dessa skattesatser har ringa betydelse statsfinansiellt sett. Sålunda skulle en sänkning av maximum från 65 till 50 % ej betyda större skattebortfall än ca 110 milj. kronor och en ytterligare sänkning till 40 % blott ytterligare 370 milj. kronor. Beloppen bör ses mot bakgrunden av att den totala statliga inkomstskatten på fysiska personer 1968 — vilket år beräkningarna avser — kan beräknas inbringa mer än 11 miljarder kronor.

De nuvarande skatteskalorna börjar vid 10 %, vilken skattesats tillämpas för beskattningsbara inkomster upp till 12 000 kronor för äkta makar och ensam barnförsörjare samt 6 000 kronor för ensamstående. Enligt vår mening kan man för närvarande icke företaga någon ändring i dessa skikt. En

sänkning i de lägsta s. k. proportionella skikten skulle dels ställa sig »kostsam» — 340 milj. kronor för varje procentenhet — dels försvåra framtida lättnader av progressionen i de skikt där den är särskilt kännbar, dels slutligen i ett läge där den totala skattelättnaden måste begränsas ge blott relativt små skattelättnader i mellanskikten. Det har ej heller syntts oss möjligt att i dagens läge vidga de s. k. proportionella skikten. Även detta skulle enligt vår mening vara att »plottra bort» skattesänkningen så att dess antiinflationseffekt bleve blott ringa. Ett ytterligare skäl för att låta skattelättnaderna börja vid beskattningsbara inkomster överstigande 12 000 kronor för gift skattskyldig resp. ensam förälder samt 6 000 kronor för ensamstående är att underliggande grupper omfattas av den i propositionen nr 7 föreslagna skattesänkningen genom ändring av schablonavdraget beträffande kommunalskatt. Tillsammans tagna ger detta regeringens förslag och vårt förslag rörande skatteskalorna i stort sett lättnader hela vägen för beskattningsbara inkomster upp till 40 000 kronor för gifta och 12 000 kronor för ensamstående. Med dessa utgångspunkter vill vi förorda sådana ändringar av skatteskalorna som framgår av nedanstående sammanställning. För de skikt som ej medtagits här nedan föreslås alltså för närvarande ej någon ändring.

Beskattningsbar inkomst	Skattesats i vidstående skikt enl.		Skattelättnad vid skiktets övre gräns, kr.
	nuvarande skala	vårt förslag	
<i>Äkta makar och ensam barnförsörjare</i>			
0—12 000	10	10	—
12—16 000	15	14	40
16—18 000	22	14	200
18—20 000	22	21	220
20—24 000	27	21	460
24—30 000	34	30	700
30—40 000	42	40	900
<i>Ensamstående</i>			
0— 6 000	10	10	—
6— 8 000	15	14	20
8— 9 000	22	14	100
9—10 000	22	21	110
10—12 000	27	21	230

För inkomståret 1968 kan de ändringar vi här förordat beräknas minska statens inkomster med ca 725 milj. kronor. På budgetåret 1967/68 kan härav beräknas belöpa ca 225 milj. kronor. Det är då emellertid att märka att beräkningarna gjorts från statisk utgångspunkt. Verkningarna av progressions-sänkningarna skulle innebära sådana förbättringar i samhällsekonomin att man redan för de första åren kan räkna med betydande återvinning av skatt.

Det skulle ha varit önskvärt att gå väsentligt längre i skattesänkningar. Vid det fortsatta reformarbetet bör sänkningar genomföras ej blott i de skikt som nu beröres utan även i de ovanliggande. Med en sådan politik når man

även en förbättring i lönerelationerna. De nu i många fall mycket stora löneskillnaderna har nämligen sin egentliga grund i marginalskatternas höjd.

Indexreglering av ortsavdrag och skatteskalor

Inflationen åstadkommer automatiskt en skatteskärpning, i det att ortsavdragen blir reellt mindre värda och progressionsskikten reellt sett förskjutes nedåt. Härigenom blir inkomstbelopp, som tidigare varit skattefria, beskattade. Vidare blir vissa belopp beskattade efter högre skattesats än tidigare, detta utan att riksdagen fattat något som helst beslut härom.

Allmänna skatteberedningen var helt enig om att en indexreglering borde genomföras för att förhindra dessa orättmätiga skattehöjningar. Enligt beredningens beräkningar motsvarar varje ökning av levnadskostnaderna med en procent en icke motiverad skatteskärpning på ca 100 milj. kronor per år.

Vi föreslår att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om förslag rörande ifrågasatt indexreglering till nästkommande års riksdag.

Ortsavdrag för barnfamiljer

I motioner till tidigare års riksdagar har vi hemställt om införande av barnavdrag vid beskattningen, alltså om ortsavdrag för familjerna, varierande efter antalet minderåriga barn i familjerna. Syftet är att vid beskattningen ta vederbörlig hänsyn till den nedsättning av skatteförmågan som uppkommer för barnförsörjare i jämförelse med barnlösa.

Motsättningarna i denna fråga var tidigare mycket starka. Det ansågs nämligen på sina håll att en sådan reform huvudsakligen skulle gynna de högre inkomsttagarna. Allmänna skatteberedningen, som visserligen icke ville tillstyrka införande av barnavdrag, påvisade emellertid att detta argument mot barnavdrag bottnade i en felsyn, bl. a. därför att man ej kunde se reformen som isolerad företeelse utan måste betrakta den såsom en del i ett helt system där man bl. a. finge göra en avvägning gentemot skatteskalorna.

Skatteberedningens väsentliga motivering för att ej förorda barnavdrag synes ha varit det förhållandet att en del barnförsörjare ej skulle kunna utnyttja barnavdrag. För vår del har vi redan vid föregående års riksdagar påvisat att man genom s. k. negativ skatt kan klara detta problem. Vi kan därför icke se att något sakligt argument längre talar mot denna reform.

I motionerna I: 215 och II: 259 vid 1965 års riksdag har vi utförligt redovisat skälen för införande av barnavdrag och belyst verkningarna därav. Vi hänvisar till dessa motioner.

Den starka försämringen av samhällsekonomin och de farhågor som måste hysas i detta avseende för den närmaste framtiden tvingar oss att i år avstå från att ställa konkret yrkande i fråga om barnavdragen för att i stället kunna angripa den starkt inflationsdrivande progressionen i skatteskalorna. Det är nämligen inte minst för barnfamiljerna oerhört betydelse-

fullt att prisstegringarna kan hejdas. Vi avser emellertid att återkomma till barnavdragsfrågan så snart förutsättningarna härför föreligger.

Den indirekta beskattningen

I proposition nr 7 föreslås en höjning av den allmänna varuskatten (omsen) från 9,1 till 10 % eller, om man räknar på priset exklusive skatt, från 10 till 11,1 %. Härigenom — liksom genom övriga förslag i nämnda proposition — höjs den redan rekordhöga skattenivån i Sverige. Omshöjningen kommer att direkt avspeglas i höjt levnadskostnadsindex. Det av finansministern förda resonemanget, att höjningen har samband med förslaget om inrättande av en särskild fond på 500 miljoner kronor för underlättande av strukturomvandlingen inom näringslivet, har inget reellt underlag i ett läge där det enligt finansministerns beräkningar kommer att föreligga ett lånebehov under nästa budgetår på drygt en miljard kronor och man sålunda med minst lika goda skäl kan säga, att staten lånar upp medel till denna fond.

Omshöjningen innebär en ökad beskattning ej blott för konsumenterna utan även för våra företagare. Den är sålunda ägnad att ytterligare försämra utgångsläget för de svenska företagen vad avser deras möjligheter att konkurrera med utländska företag. De incitament som finns i vår omsättningsskatt att bromsa exporten och befrämja importen förstärks alltså. Med än större skärpa framträder det förhållandet att svenska företag, exporterande såväl som andra, drabbas av en skatt som de konkurrerande utländska företagen undgår.

Allmänna skatteberedningen förordade i sitt betänkande 1964 en omläggning av vår allmänna indirekta beskattning (den s. k. omsen). Principiellt innebar förslaget att skatt skulle uttagas i varje led av en varas framställning och där som underlag för beskattningen ha den värdeökning varan efter hand undergått. Tekniskt skulle detta ordnas så att i samband med redovisning till staten s. k. utgående skatt uträknades i förhållande till den totala försäljningssumman. Från detta belopp — lika med summan av de skattebelopp som debiterats å utgående fakturor — skulle avdragas s. k. ingående skatt, d. v. s. summan av alla de skattebelopp vederbörande påförts å de ingående fakturorna. Återstoden skulle inlevereras till staten. Synlig debitering av skatten skulle vara obligatorisk i alla led utom det sista.

Fördelarna med en sådan omläggning är många och stora. Skatten skulle ej längre vara kumulativ. För konsumenterna skulle dess prispöjande effekt direkt kunna utläsas i stället för att denna effekt nu delvis döljes genom att den »anonymt» höjer priserna innan varan nått detaljhandeln. Den nuvarande effekten kan visserligen te sig angenäm för en regering som anser skattehöjningar — även dolda sådana — ha ett egenvärde därför att de underlättar de styrandes maktutövning, men systemet strider dock mot önskemålen om en vidgad demokrati.

Avlägsnandet av de kumulativa verkningarna gör också skatten mer konkurrensneutral. Den påverkar sålunda ej valet av företagsform. Hur många led en vara passerar innan den slutligen når konsumenten blir likgiltigt.

Väsentligast i dagens situation torde emellertid vara att en sådan omläggning förbättrar våra företags möjligheter att konkurrera med de utländska företagen. Våra exportföretag behöver ej längre räkna in skatten som en omkostnad. De kan därmed hålla lägre priser än med nuvarande oms och får därmed lättare att behålla sina marknader i andra länder liksom att finna nya sådana. Samtidigt skulle de på den interna marknaden arbetande svenska företagen kunna hålla lägre priser exklusive skatt och inom landet kunna nå en bättre avsättning av sina varor. I jämförelse med nuvarande oms skulle en icke-kumulativ skatt främja exporten och verka återhållande på importen — till fördel för vår bytesbalans. Att den samtidigt skulle förbättra den nu hotade sysselsättningssituationen i vårt land behöver ej närmare understrykas.

Efter det allmänna skatteberedningens betänkande avgavs i juni 1964 har inom finansdepartementet en särskild utredning jämte experter haft i uppdrag att företaga en teknisk översyn av bl. a. skatteberedningens förslag till omläggning av den indirekta beskattningen. Någon önskan från finansministerns sida att påskynda denna översyn har ej kunnat iakttagas, vilket handlingssätt står i hjärt motsats till hans direktiv till allmänna skatteberedningen att snabbt avsluta sitt arbete. Det vill dock synas som om utredningsarbetet nu i det stora hela är avslutat. En redovisning av översynen borde kunna framläggas inom ett par månader, såvitt icke finansministern genom att pålägga utredningsmannen andra arbetsuppgifter ytterligare försenar slutförandet av översynen. Utredningsmannens förslag måste givetvis gå ut på remiss. Eftersom huvudfrågan redan tidigare behandlats av remissmyndigheterna, som därvid i princip uttalat sig för en omläggning, behöver remisstiden emellertid ej bli särskilt lång. Hela frågan bör därför utan nämnvärda svårigheter kunna tagas upp i proposition till årets höstriktsdag och omläggningen genomföras fr. o. m. ingången av 1968. Vi föreslår att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t uttalar sig för att så bör ske.

Fördelningen mellan direkt och indirekt beskattning

Sedan åtskilliga år tillbaka har i Sverige rätt enighet de demokratiska partierna emellan att den direkta beskattningen i vårt land nått en sådan höjd att en ytterligare skärpning skulle vara högst olycklig. Med hänsyn härtill är det beklagligt att finansministern i år — jämsides med en höjning av omsen — föreslår en höjd folkpensionsavgift och därmed en skärpning av progressiviteten i mellaninkomstskikten. Skärpningen bör också ses mot bakgrunden av att rätten till avdrag för folkpensionsavgifter numera är avskaffad. Denna fråga kommer vi att ta upp i en annan motion och hänvisar här till denna.

Allmänna skatteberedningen — med representanter ej blott för de fyra demokratiska partierna utan även för olika löntagar- och näringslivsorganisationer — uttalade sig enhälligt för en väsentlig lättnad i fråga om de direkta statsskatterna samt motsvarande skärpning av de indirekta. Intet av de fyra partierna har därefter tillkännagivit någon annan principiell uppfattning. Från högerpartiets sida har vi i flera sammanhang klart avslutat oss till denna uppfattning.

Vad som skett i vårt land efter det skatteberedningen avlämnade sitt betänkande har ytterligare understrukt det samhällsvådliga i den extremt höga progressiviteten i den direkta statsskatten. Vi gav belysande uttryck härför i vår skattemotion till 1966 års riksdag (I: 305) och hänvisar här till denna. Från regeringens sida har man sökt pålägga denna motion en rent partipolitisk stämpel. Att vår uppfattning dock delas av ett stigande antal skattebetalare har vi många bevis för.

Ett intressant inlägg i skattefrågan har gjorts av ledaren för det norska arbetarpartiet, Trygve Bratteli, i ett föredrag inför den statsekonomiska föreningen i Oslo den 16 januari i år. Enligt föreliggande referat uttalade han bl. a. följande:

Det ser ut som vi her delvis er inne i en ond sirkel, som det bare finnes vei ut av ved samtidig medvirkning av myndighetene og visse lønns-tagerorganisasjoner på vegne særlig av de højre inntekter. Problemet tradte klart frem i de store inntektsoppjørene i 1966. De store lønns-mot-tagergrupper fikk et årlig lønnstillegg på noen hundre kroner. De høyere lønninger fikk meget større tillegg, og særlig de høyeste inntekter fikk svært store årstillegg.

Kravene om de høye tillegg er for en stor del begrunnet med progres-sjens virkning på tillegg til høye lønninger.

I dansen rundt denna sirkel blir alle i tur og orden misfornøyde. De store lønns-tagergrupper blir opprørt når de leser om de svære tilleggene til høytlønnsgruppene. De med høye inntekter blir bitre når de ser hvor lite det blir igjen av store tillegg når skatteprogresjonen har tatt sitt.

Det er vanskelig å se noen vei ut av dette med mindre det kan skje vid en samordning av lønns-politikk og skatte-politikk.

Bratteli oppgav, att det inom kort skulle läggas fram ett första förslag om långtidsplanering av skattepolitiken från en kommitté som tillsatts av Ar-betarpartiet och LO. Hos honom själv hade den uppfattningen mognat att det på sikt vore riktigt att gå mycket långt i fråga om överflyttning från direkt till indirekt skatt. Därpå framlade han följande skatteprogram:

1. Den direkte skatt til kommunene opprettholdes.
2. Den direkte inntektsskatt til Staten bør gradvis avvikles for inntekter opp til f.eks. 40 000 kroner. Inntekter over dette nivå pålegges en progressiv inntektsskatt.
3. Gjennom en periode føres skatteleggningen mer over fra direkte til indirekte skatter.

4. För vanliga lönsinntekter införes lönnskatt — uten efterföljende selvangivelse og ligning.

5. Næringsdrivende skattelegges som lønnstagerer for den delen av bedriftens bruttoinntekter som tas ut till personlig forbruk. Den skattbare inntekt skal minst være ett belöp som svarer til lønnen för den best betalte lønnstager i bedriften.

6. Skatteleggingen av bedrifter utformes i første rekke med sikte på en mer rasjonell bruk av ressursene.

7. Den del av næringsinntektene som ikke tas ut til personlig forbruk, skattelegges efter en flat sats, på samme måte som for aksjeselskaper.

8. Det utredes en bedriftsskatt som legger skattegrunlaget mindre på overskuddet og mer på bruk av arbeidskraft og kapitalutstyr.

9. For bedriftene skjerpes fradragreglene mot en reduksjon i skatteprocenten.

10. Bilskatten legges noe over på bilens drift.

Vi har velat återge delar av detta Brattelis föredrag med hänsyn till att förhållandena i många avseenden är likartade i Sverige och Norge.

Med det anförda har vi velat understryka vår uppfattning att en snar omfördelning av skatterna mot indirekt beskattning är högst angelägen.

Vårt förslag om sänkning av marginalsatterna bör ses som ett inledande steg i sådan riktning. I likhet med Bratteli finner vi det riktigt att härutinnan gå långt.

Skattesatsen för en allmän indirekt beskattning enligt skatteberedningens principer bör sålunda givas en sådan höjd att utrymme beredes för sänkning av marginalsatterna. Härigenom skulle redan nästa års riksdag kunna fatta beslut om längre gående sänkning av den direkta inkomstskatten än vi ovan föreslagit. Vi vill dock understryka, att den även i fortsättningen viktigaste åtgärden är att begränsa de statliga utgiftsökningarna så att den allmänna indirekta beskattningen ej blir onödigt betungande särskilt för lägre inkomsttagare.

Åberopande det anförda hemställer vi,
att riksdagen måtte

1) antaga följande

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 10 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt.

Härigenom förordnas, att 10 § 1 mom. förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt skall erhålla följande ändrade lydelse.

10 §.

1 mom. Statlig inkomstskatt — — — angivna grundbelopp.

För skattskyldig — — — beskattningsbara inkomsten; när den beskattningsbara inkomsten överstiger

12 000 men icke	18 000 kr.:	1 200 kr. för	12 000 kr. och	14 %	av återstoden;
18 000 » »	24 000 » :	2 040 » »	18 000 » »	21 % »	» ;
24 000 » »	30 000 » :	3 300 » »	24 000 » »	30 % »	» ;
30 000 » »	40 000 » :	5 100 » »	30 000 » »	40 % »	» ;
40 000 » »	60 000 » :	9 100 » »	40 000 » »	48 % »	» ;
60 000 » »	100 000 » :	18 700 » »	60 000 » »	54 % »	» ;
100 000 » »	150 000 » :	40 300 » »	100 000 » »	59 % »	» ;
150 000 kr.		69 800 » »	150 000 » »	65 % »	» .

För annan — — — beskattningsbara inkomsten; när den beskattningsbara inkomsten överstiger

6 000 men icke	9 000 kr.:	600 kr. för	6 000 kr. och	14 %	av återstoden;
9 000 » »	12 000 » :	1 020 » »	9 000 » »	21 % »	» ;
12 000 » »	15 000 » :	1 650 » »	12 000 » »	27 % »	» ;
15 000 » »	20 000 » :	2 460 » »	15 000 » »	31 % »	» ;
20 000 » »	25 000 » :	4 010 » »	20 000 » »	36 % »	» ;
25 000 » »	30 000 » :	5 810 » »	25 000 » »	40 % »	» ;
30 000 » »	40 000 » :	7 810 » »	30 000 » »	44 % »	» ;
40 000 » »	60 000 » :	12 210 » »	40 000 » »	49 % »	» ;
60 000 » »	100 000 » :	22 010 » »	60 000 » »	54 % »	» ;
100 000 » »	150 000 » :	43 610 » »	100 000 » »	59 % »	» ;
150 000 kr.		73 110 » »	150 000 » »	65 % »	» .

Ändå att — — — denna inkomstdel.

Med familjestiftelse — — — ekonomiska intressen.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1968; dock att äldre bestämmelser alltjämt skola gälla i fråga om 1968 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1967 eller tidigare år.

2) i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t måtte

a) förelägga 1968 års riksdag förslag rörande indexreglering av ortsavdrag och av skatteskiptsgränser inom de statliga inkomstskatteskalorna;

b) påskynda den inom finansdepartementet pågående översynen av allmänna skatteberedningens förslag rörande övergång till en allmän indirekt beskattning utan kumulativa verkningar, så att förslag kan föreläggas 1967 års höstriksdag om införande av en dylik skatt fr. o. m. ingången av 1968 i stället för den nuvarande s. k. omsättningskatten.

Stockholm den 26 januari 1967

Yngve Holmberg (h)

Carl Eskilsson (h)

Allan Hernelius (h)

Gösta Jacobsson (h)

Rolf Kaijser (h)

N. Yngve Nilsson (h)

Ragnar Sveningsson (h)

G. Ivar Virgin (h)
